

SVI MOJI SAVREMENICI
JOVAN ĆIRILOV

Moj Krleža Milutin

Kada sam prihvatio predlog Borke Pavićević da u njenom Centru za kulturnu dekontaminaciju režiram „Izlet u Rusiju“, jedino sam znao da ćemo uloga Krleže ponuditi mladom glumcu Milutinu Miloševiću. Pratio sam tog nekonvencionalnog glumca na njegovim prvim koracima u pozorištu. A do kraja mi je bilo jasno koja je on vrsta dara kad sam ga video u Jun Foseovoj predstavi „Ja sam vetar“ na festivalu na Smederevskoj tvrđavi, u režiji Stevana Bodrože.

Nijednu repliku nije izgovorio kako bi to rekao neko od glumaca njegove generacije. Svaka rečenica bila je drugačija nego što bi je mogao zamisliti ja ili neko drugi. Pa ipak, sve je bilo sasvim uverljivo, mada na prvi pogled ne do kraja logično.

Doneo je na scenu svoje izražajno mrgodno lice koje je još bilo podvučeno njegovom crnomanjastom kosom i tamnim očima. I pored toga nije bio odbojan jer je iz njegove pojave i lica izbijala neka izvorna mladalačka bezazlenost. Govorio

Milutin Milošević i Jovan Ćirilov

je brzo, reči i rečenice su hitro jednu drugu sustizale.

Tokom rada na „Izletu u Rusiju“ prvi što sam mu rekao da se ne trudi da likom podseća na mladog Krležu tamo negde 1925. godine kada je posetio Rusiju. „Važno je samo da doneseš tačan odnos Krleže prema onome što je zatekao u prvim godinama mlade sovjetske republike.“ Govorio nije kad god je to bilo potrebno. Pred samu premijeru ipak me je zapitao da li da ostavi brkove koje je pustio da porastu nekoliko dana i koje su sasvim ličile na one koje mladi gnevni pisac Krleža imao na nausnicama. Odmah smo se složili da to uopšte nije potrebno.

Tokom proba nisam mnogo upoznao Milutinovu čak ni njegovu kratku biografiju. U razgovorima tokom predaha na probama pitao sam ga tu i tamo o njegovom poreklu i saznavao uglavnom ono što sam slutio. A to je da se rodio u unutrašnjosti Srbije u porodici intelektualaca koji vole pozorište. Otac mu je pisao pesme, mnogo čitao i maštao da postane glumac. „Ono što je on želeo, ja sam ostvario“, kaže Milutin bez patetike.

Nedavno sam se upoznao sa njegovom idejom da napravi kućno pozorište u svom iznajmljenom stanu u Krunskoj ulici. Sedelo je nas dvadesetak u predsoblju, a radnja se odigravala u spavaćoj sobi koja je te večeri ličila na neurednu spavaonicu nekog večitog studenta. Tekst prikazuje poznate mladalačke muško-ženske odnose. Rekoh mu da je ovaj njegov rad njemu dokaz da se snalazi u realističkim odnosima naše svakodnevice. Ali sam mu naglasio kako je već dokazao da je on sposoban za mnogo teže zadatke i da svi koji smo ga bar jednom videli želimo da ga vidimo u složenijim pozorišnim